

DR. CĂLIN RANGU
PREȘEDINTE/
CEO IIRUC SERVICE
FONDATOR
CIO COUNCIL ROMÂNIA

Sistemele de Core-banking — între paradox și sofism

Un cunoscut președinte de bancă afirma cu câteva săptămâni în urmă că sistemele bancare sunt ca vinul, cu cât mai vechi cu atât mai bune. Probabil cei care au auzit această declarație au fost blocați pentru câteva secunde în paradigmă. Avem de a face cu un paradox sau cu un sofism?

Să o luăm pe rând. Ce știm sigur este că nu există un sistem informatic bancar perfect. Băncile sunt organizații complexe, de mai multe tipuri, care țintesc diferite categorii de clienți. Cum și în viață, la fel și cu sistemele bancare: dacă te disipezi în toate direcțiile, riști să nu faci nimic bine.

Dacă dorești ca sistemul informatic să acopere funcțiile de retail dar și customizari pentru nevoi ale corporațiilor, să susțină private-banking-ul dar să asigure și operațiunile de trezorerie, să fie și ERP (Enterprise Resource Planning) dar să fie și CRM (Customer Relationship Management), să fie și sistem de raportare dar să asigure și BI-ul (Business Intelligence) băncii, să acopere managementul riscului și funcțiile de colectare, eventual să aibă deja integrate și canale de distribuție alternative (Internet Banking, Call Center, Mobile Banking etc) pe lângă funcția de front-end, toate într-o singură aplicație, atunci poți fi sigur: nu le vei avea niciodată pe toate sau vei avea câte puțin din fiecare, dar prost structurat. Deci,

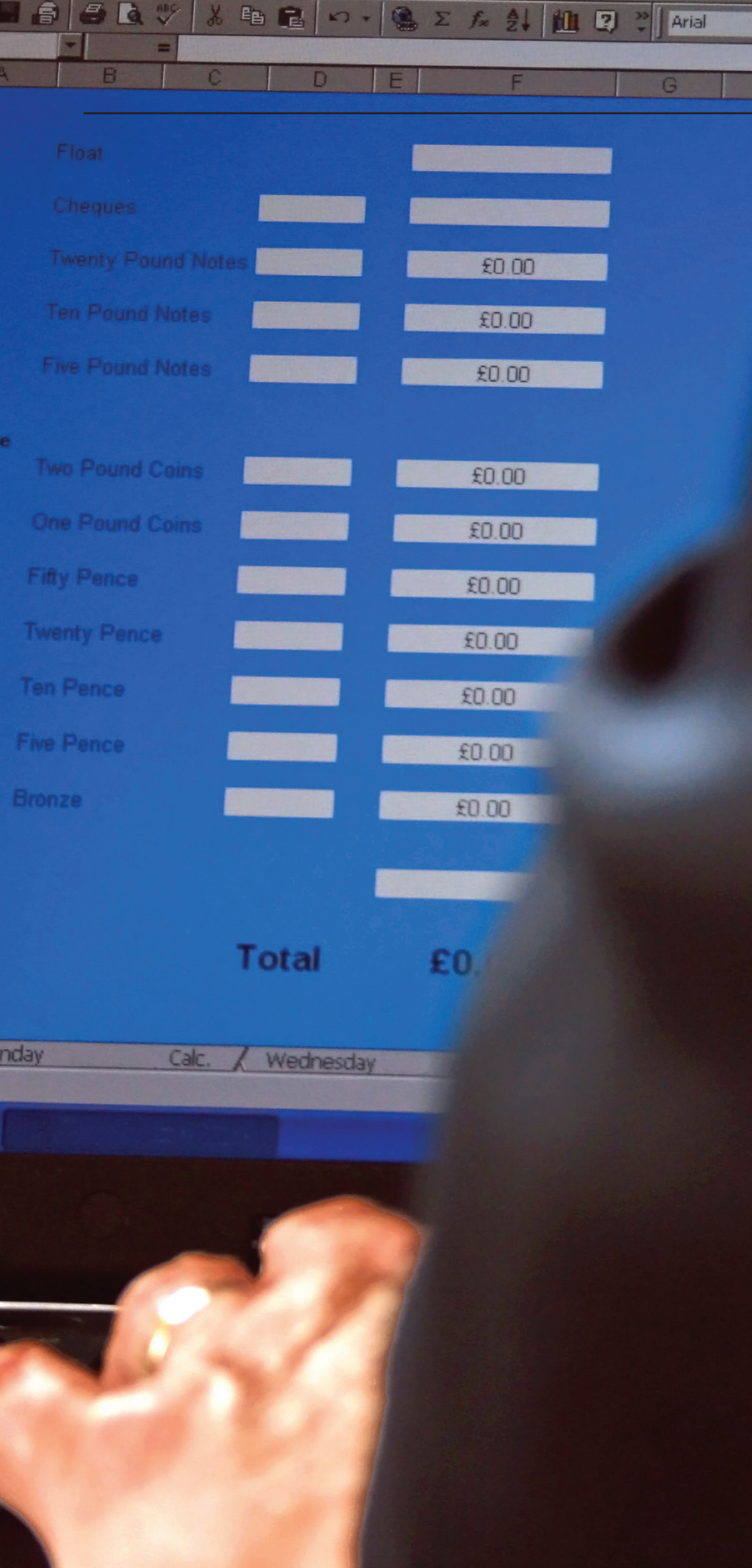
din această perspectivă, bancherul citat avea dreptate dacă prin vechi înțelegea simplitate, structurare. Sistemele vechi pot părea mai bune deoarece sunt simple (cum și unii oameni sunt simpli) însă nu pot face prea multe. Pe cel care sapă șanțuri nu-l poți să fie arhitect de poduri.

Specializarea sistemelor informatice este foarte importantă, filozofiile lor sunt diferite. Sistemele moderne încearcă să le facă pe toate, sub conceptul generos de integrare. De fapt, în spatele prezentărilor de marketing găsești funcționalități a căror integrare poate suferi, deoarece logica de sistem e diferită. O aplicație de retail necesită a defini un produs pentru 1 milion de clienți, similar pentru toți. Un sistem de corporate cere a defini câte un produs pentru fiecare client, în mod individual. Cele două situații sunt prea la extreme pentru sta împreună.

Sistemele informatice nu pot fi mai bune decât oamenii care le utilizează. Sistemele vechi nu permit prea multe configurații. Dacă ele au fost realizate pe practicile internaționale ale multor clienți, furnizorii lor au înglobat experiența a zeci și zeci de bănci, probabil găsești în ele cele mai bune produse. Dar, când le implementezi, fiecare lucrător bancar vine cu o experiență proprie, de multe ori dintr-un trecut care nu înseamnă cea mai bună practică. În acest caz, începe adaptarea sistemului experimentat la un mod de lucru de multe ori fără un orizont de perspectivă modernă. Și astfel, un sistem bun poate deveni dificil de gestionat. Sistemele vechi, dar rezultate din

experiența internațională, nu pot fi configurate ușor și astfel sunt mai greu de stricat. O aplicație modernă, modulară, poate fi ușor adaptată după ideile fiecăruia. De multe ori nu toate ideile sunt bune și se ajunge într-un impas. Deci, fără o analiză de cauze, se poate trage concluzia că sistemele moderne sunt mai proaste. Flexibilitatea lor, încrederea pe care o au în cei care le configurează, pot crea aceasta impresie. Dar, până la urmă, sistemele vechi, care nu îți lasă prea multa libertate, nici nu te lasă să greșești, te ajută să obții mai repede un rezultat și asta contează. Paradox sau sofism?

Dacă privim tehnic, sistemele moderne sunt consumatoare mari de resurse tehnologice. Sistemele vechi, cele scrise în limbaje de programare cât mai aproape de codul mașinii (Cobol, RPG etc) sunt cele mai rapide. Cu cât dorești să lucrezi în programare vizuală, pe obiecte, dezvoltată în Java sau web-based, cu atât mai mult costul de procesare crește, ai nevoie de mașini mai puternice, cu mai multe procesoare, mai multă memorie etc. Iar aici nu vorbim de mii de euro ci de milioane de euro pentru o bancă mare, având milioane de clienți. Deci, se poate trage concluzia că TCO-ul (Total Cost of Ownership) crește. Din altă perspectivă, aplicațiile în limbaje vechi au nevoie de specialiști de clasă pentru a fi menținute și dezvoltate. Ai nevoie de dezvoltatori interni, de multe ori rari și deci scumpi, ceea ce determină costuri apreciable cu resursa umană. Deci, ce să alegi? Sisteme ușor dezvoltabile, care pot fi configurate chiar de specialiștii de business? Sau

sisteme vechi, în care specialistii IT interni sunt indispensabili, din ce în ce mai defici-tari și de care zona de business poate de-veni dependentă. Deci, vechi sau nou din perspectiva TCO... pe termen mediu-lung costurile cu resursa umană, dependențele create, limitarea dezvoltărilor de business compensează costurile cu infrastructura? Dacă ne gândim că avantajele competitive vin doar din capacitatea de a inova rapid, a lansa noi produse bancare, parcă nu ar mai compensa. Aici mai intervin și alte ele-mente specific guvernantei corporatiste și IT - cum se implementează proiectele, cum se calculează business-case-urile bazate pe TCO. Fără o guvernanta IT corespunza-toare, costurile te pot duce în nori și să tragi concluzia că sistemele vechi sunt cele mai bune. Dar, rădăcina, cauza unei astfel de concluzii, nu e dată de sistemul informatic ci de modul de guvernanta corporatistă, de managementul proiectelor și al costurilor, de capacitatea de a cunoaște costurile uni-tare pe produs, pe client etc. Paradox sau sofism?

A-ți cunoaște clientul este important. A dezvolta relația cu acesta este crucial. Sis-temele de core-banking vechi sunt struc-turate mai mult pe criterii contabile, pe produse nu neapărat pe client. Dar, cel care produce profit sau pierdere este clientul. De multe ori sistemele vechi nici nu au structuri de date relaționabile. Nu pot fi in-terfețe cu alte aplicații. În schimb, sunt foarte rapide. Deci, sistemele vechi, pentru esența activității bancare, pentru ges-tionarea conturilor, sunt foarte bune. Dacă vrei să te dezvolți în lumea canalelor alter-native, să ai sisteme de raportare moderne, să poți face data mining pentru a analiza comportamentul clienților, sunt total insu-ficiente. De aceea, au apărut conceptele de three-tier, de middleware și integrare. De aceea, data-warehouse-urile, data-martu-rile, bazele de date operaționale și de CRM sunt în afara sistemelor de core-banking. Canalele de distribuție alternative sunt slab cuplate, în general printr-un middleware, pe baza de servicii conform SOA (Service Oriented Architecture). De ce toate ace-s-tea? Deoarece sistemele de core-banking vechi sunt cele mai bune și nu prea ne dorim a le schimba. Dar sunt limitate. Fără o arhitectură și sisteme de completare, sis-temele de core-banking vechi sunt total in-suficiente pentru bankingul modern. ■